

IEDERE ZATERDAG
MAAKT DOERÉ
APPELMOES OP
DE MOLEN

PORTRET VAN TWEE VRIJWILLIGERS

‘DE MOLEN IS HET SOCIALE MIDDELPUNT VAN DE OMGEVING’

Tekst & Foto's André Russcher

Het echtpaar Erik en Doeré Stoop is al bijna dertig jaar hét gezicht van de Middelste Molen in Cabauw. Erik als vrijwillig eerste molenaar, Doeré als gastvrouw, rondleidster én steun en toeverlaat van Erik. Samen vertellen ze hun verhaal in het prachtige, door henzelf ingerichte, monumentale molenhuis.

Volgens Doeré is het bijna elke zaterdag een gezellige boel bij de molen: ‘De molen, die midden in prachtig weids polderland ligt, vormt het sociale middelpunt van de omgeving. Bezoekers vertellen soms spontaan hun hele levensverhaal. Dat komt door deze unieke en fantastische plek, denk ik. Erik en ik waren er vanaf het begin verliefd op.’ Erik vervolgt: ‘Iedere zaterdag zitten we hier met een groep tweede molenaars en leerlingen, die ik als eerste molenaar aanstuur en opleid. De laatste tijd communiceren we via de groepsapp. Vanwege corona, maar ook omdat de molen door een restauratie aan het wienenkruis stilstaat. We hopen in de zomer weer te kunnen draaien.’

Het begon met fotograferen

Erik passeerde dagelijks op weg naar zijn werk de Kortrijkse Molen bij Breukelen. ‘Hij werd gerestaureerd en ik wilde dat restauratieproces fotograferen. Techniek interesseert me en dit kon mooie plaatjes opleveren. Helaas was het niet goed te combineren met mijn werktijden. Toen las ik over poldermolen *De Bachtenaar* in het Zuid-Hollandse Vlist, die door de eigenaren zelf werd gerestaureerd. Daar kon ik in mijn vrije tijd terecht om te

fotograferen. Al snel hielp ik mee en zo kreeg het molenvirus me te pakken. Uiteindelijk deed ik mijn molenaarsopleiding op de Kortrijkse Molen bij Jan den Besten, een begrip in de molenwereld. Jan was de eerste instructeur van het Gilde van Vrijwillig Molenaars en had ongelooflijk veel kennis van molentechniek.’

Genieten van het contact

Terwijl Doeré appels schilt voor de appelmoes die ze elke zaterdag op de molen maakt, vertelt ze: ‘Ik heb ook de molenaarsopleiding gedaan, om kennis van zaken te hebben voor rondleidingen. Als kind in de smederij van mijn ouders genoot ik al van het ambachtelijke. Precies dat ambachtelijke dat ook bij het molenleven hoort. De zaak van mijn ouders was het sociale middelpunt van de buurt. Mijn moeder ging met pannetjes soep rond voor buurtgenoten. Het sociale, zorgzame karakter heb ik van haar. Ik werkte als lerares in het speciaal onderwijs en nu geniet ik op de molen van het contact met bezoekers, molenaars en leerling-molenaars.’

Ze moeten blijven draaien

Erik draagt graag zijn kennis over. Hij leidde al vele molenaars op.

‘Molens zijn levende monumenten die moeten blijven draaien, ook in de toekomst! Dat is mijn grootste drive. Nu de molen stilstaat, mis ik het werken met de elementen en de afwisseling die het molenaarsvak zo fantastisch maken.’ Naast zijn werk als vrijwillig molenaar bij de Middelste Molen is Erik ook actief voor de Vereniging De Hollandse Molen. Daar leidt hij een werkgroep die de archieven van de vereniging digitaliseert.

Indrukwekkend

Erik spreekt vol ontzag over de indrukwekkende geschiedenis van de Middelste Molen. ‘In 1772 brandde hij af. In 1773 bouwden onze voorouders hem in slechts drie maanden weer op. Indrukwekkend toch?’ Erik kan bijzondere anekdotes vertellen, bijvoorbeeld over die dag dat hij de molen redde. Hij was vanwege een storm achteruit gaan draaien. ‘Om te voorkomen dat de molen op hol zou slaan, zette ik hem uit alle macht vast met de roeketting, waarbij mijn vinger muurvast kwam te zitten tussen de ketting en de wiek.

‘LIEVER MIJN VINGER KWIJT DAN DE MOLEN!’

Met veel moeite en pijn kon ik mijn vinger loskrijgen, maar ik was toen serieus liever mijn vinger kwijtgeraakt dan mijn geliefde molen!’ □

